

Γ. ΟΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΚΑΤΑ ΤΟΝ 20ό ΑΙΩΝΑ

1. Το αγροτικό ζήτημα

Οι ραγδαίες εξελίξεις που γνώρισε ο σύγχρονος κόσμος στον οικονομικό τομέα άσκησαν σοβαρές πιέσεις στον αγροτικό χώρο. Ο τελευταίος κυριαρχούσε παραγωγικά αλλά και κοινωνικά στην ιστορία των ανθρώπινων πολιτισμών ως το 19ο αιώνα. Με τη βιομηχανική επανάσταση, η κυριαρχία αυτή άρχισε προοδευτικά να υποχωρεί σε ορισμένες περιοχές του κόσμου, οι οποίες συνοπτικά ονομάστηκαν «δυτικός κόσμος». Η Ευρώπη βρισκόταν ήδη ανάμεσα σ' αυτές, ενώ η Ελλάδα βάδιζε με ρυθμούς αργούς, «μεσογειακούς», προς την ίδια κατεύθυνση. Καθώς η κατοχή γης έπαυε προοδευτικά να είναι πηγή εξουσίας και κοινωνικού –ταξικού– κύρους, άνοιξαν οι δρόμοι για την αγροτική μεταρρύθμιση. Την κατάργηση δηλαδή των μεγάλων ιδιοκτησιών και την κατάτμηση των αξιοποιήσιμων εδαφών σε μικρές παραγωγικές μονάδες, οικογενειακού χαρακτήρα, που ανταποκρίνονταν καλύτερα στις νέες παραγωγικές και κοινωνικές συνθήκες.

Στον ελληνικό χώρο, το πρόβλημα της έγγειας ιδιοκτησίας δεν γνώρισε τις εντάσεις που παρατηρήθηκαν σε άλλα ευρωπαϊκά ή βαλκανικά κράτη. Η προοδευτική διανομή των εθνικών γαιών που προέκυψαν από τον επαναστατικό αγώνα του 1821-1828 δημιούργησε πλήθος αγροτών με μικρές ή μεσαίες ιδιοκτησίες. Τα λίγα εναπομείναντα «τσιφλίκια» στην Αττική και την Εύβοια δεν προκαλούσαν ιδιαίτερο πρόβλημα. Αργότερα όμως, η διεύρυνση του ελληνικού κράτους με τα Επάνησα (1864), την Άρτα και τη Θεσσαλία (1881) έφερε στο προσκήνιο το ζήτημα της μεγάλης ιδιοκτησίας. Τα «τσιφλίκια» της Θεσσαλίας αγοράστηκαν

Ελληνίδες αγρότισσες

από πλούσιους Έλληνες του εξωτερικού οι οποίοι, πέρα από το γεγονός ότι διατήρησαν τον αναχρονιστικό θεσμό των κολίγων, άσκησαν πολιτικές και κοινωνικές πιέσεις για να κερδοσκοπήσουν από την παραγωγή του σιταριού. Επιδίωξαν δηλαδή την επιβολή υψηλών δασμών στο εισαγόμενο από τη Ρωσία σιτάρι, ώστε να μπορούν να καθορίζουν όσο το δυνατόν υψηλότερες τιμές για το εγχώριο, προκαλώντας μάλιστα μερικές φορές και τεχνητές ελλείψεις.

Θερισμός

Οι πρακτικές αυτές δημιούργησαν εντάσεις και οδήγησαν στην ψήφιση νόμων το 1907, οι οποίοι επέτρεπαν στην εκάστοτε ελληνική κυβέρνηση να απαλλοτριώνει μεγάλες ιδιοκτησίες, ώστε να μπορεί να τις διανέμει σε ακτήμονες. Η εφαρμογή τους αποδείχθηκε δύσκολη υπόθεση και οι τριβές που προκλήθηκαν προκάλεσαν συγκρούσεις, η πιο σημαντική από τις οποίες έγινε στο χωριό Κιλελέρ (1910). Οι εξελίξεις προχώρησαν αργά μέχρι το τέλος των Βαλκανικών πολέμων (1913), οπότε το ζήτημα έγινε πιο περίπλοκο, καθώς μέσα στα νέα όρια της χώρας υπήρχαν πλέον και μουσουλμάνοι ιδιοκτήτες μεγάλων εκτάσεων.

Το αποφασιστικό βήμα προς την ολοκλήρωση της αγροτικής μεταρρύθμισης έγινε στα ταραγμένα χρόνια του Α΄ Παγκοσμίου πολέμου και του «εθνικού διχασμού». Το 1917 η κυβέρνηση του Ελευθερίου Βενιζέλου στη Θεσσαλονίκη αποφάσισε την ολοκλήρωση της μεταρρύθμισης. Ο στόχος ήταν διπλός: αφενός η στήριξη και ο πολλαπλασιασμός των ελληνικών ιδιοκτησιών γης στις νε-

Συγκομιδή ελαιοκάρπου στη Μακεδονία

οαποκτηθείσες περιοχές και αφετέρου η αποκατάσταση των προσφύγων και η πρόληψη κοινωνικών εντάσεων στον αγροτικό χώρο. Με βάση αυτά τα νομοθετήματα η απαλλοτρίωση των μεγάλων αγροτικών ιδιοκτησιών έγινε δυνατή στα αμέσως μετά τον πόλεμο χρόνια, όταν η ανάγκη αποκατάστασης των προσφύγων βρέθηκε στο επίκεντρο του κρατικού ενδιαφέροντος.

Η αναδιανομή που έγινε έφτασε στο 85% των καλλιεργήσιμων εκτάσεων στη Μακεδονία και στο 68% στη Θεσσαλία. Στο σύνολο της καλλιεργήσιμης γης της χώρας το ποσοστό αυτό ανήλθε σε 40%. Μετά από λίγα χρόνια, κάτω από την πίεση του προσφυγικού προβλήματος, η αγροτική μεταρρύθμιση ολοκληρώθηκε και οδήγησε την αγροτική οικονομία της χώρας σε καθεστώς μικροϊδιοκτησίας. Με τη σειρά της η νέα κατάσταση δημιούργησε νέα προβλήματα. Οι μικροκαλ-

Πίνακας 7

ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΙΣ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΓΡΟΤΙΚΩΝ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΩΝ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ	ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΑΛΛΟΤΡΙΩΣΕΩΝ
1917 - 1920	64
1921 - 1922	12
1923 - 1925	1.203

λιεργητές δυσκολεύονταν να εμπορευματοποιήσουν την παραγωγή τους και έπεφταν συχνά θύματα των εμπόρων. Για να αντιμετωπιστεί αυτή η κατάσταση προωθήθηκε η ίδρυση της Αγροτικής Τράπεζας, κρατικών οργανισμών παρέμβασης και παραγωγικών συνεταιρισμών. Το αγροτικό ζήτημα απέκτησε έτσι νέο περιεχόμενο, χωρίς να προκαλέσει τις εντάσεις που γνώρισαν άλλα κράτη της Ευρώπης (Ισπανία, Βουλγαρία, Ρουμανία κ.λπ.).

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΚΑΤΑ ΤΟ 19ο ΑΙΩΝΑ

«Πληροφορίας ακριβείς και θετικές περί της καταστάσεως της ημετέρας γεωργίας δεν έχομεν, καθ' όσον ελλείπουν ημίν τα στοιχεία εφ' ων στηριζόμενοι δυνάμεθα να προσδιορίσωμεν την έκτασιν των καλλιεργουμένων, καλλιεργησίων και νυν καλλιεργησίων γαιών.

Και είναι μεν αληθές ότι κατά το έτος 1836 εξεδόθη νόμος δι' ου διετάσσετο η σύνταξις προσωρινού των ιδιωτικών κτήσεων κτηματολογίου στηριζομένου κατά μέγα μέρος επί της δηλώσεως των ιδιοκτητών, επί των τίτλων της ιδιοκτησίας αυτών και επί υπολογισμών κατά το μάλλον και ήττον υποθετικών, προσκόμματα όμως διάφορα παρεμπόδισαν την εκτέλεσιν του νόμου τούτου όστις κυρίως προυτίθετο να προετοιμάσει την οδόν της πλήρους και επιστημονικής κτηματογραφίας, της οποίας η κατάρτισις παρείχε και παρέχει εισέτι παρ' ημίν ανυπερβλήτους πρακτικάς δυσχερείας, ου μόνον ένεκα της ελλείψεως του απαιτουμένου αριθμού γεωμετρών και των προς εκτέλεσιν αυτής αδρών δαπανών, αλλά και ένεκα της αβεβαίας καταστάσεως εις ην έτι ευρίσκεται παρ' ημίν η ακίνητος ιδιοκτησία.

Αι περί της γεωργικής ημών παραγωγής πολιτειογραφικά πληροφορίαι, στηριζόμεναι κατά μέγα μέρος επί απλών διοικητικών πληροφοριών μη αποχρώντως εξηκριβωμένων, ου μόνον καθιστώσι προβληματικήν την αλήθειαν των διδομένων, αλλά φέρουσιν ενίοτε την σύγχυσιν και την ανωμαλίαν εις τον επιχειρούντα να στηρίξη επ' αυτών υπολογισμούς ή να φέρη συμπεράσματα.

Οφείλοντες οπωσδήποτε να στηριχθώμεν εις τα ενόντα, θέλομεν προσπαθήσει όπως αμυδρώς μόνον και όσον το δυνατόν διά κεφαλαιωδών τινων αριθμητικών δεδομένων παραστήσωμεν την εν γένει κατάστασιν της παρ' ημίν γεωργίας.

Η προ της ιδρύσεως της Βασιλείας κατάστασις της χώρας ημών ήτο τοιαύτη, ώστε η κυβέρνησις εκείνη ώφειλε τα πάντα ν' ανορθώση και να θεραπεύση. Η γεωργία προ πάντων έχρηζε σπουδαίας μερίμνης, καθ' ότι η επί τουρκικής εξουσίας διέπουσα την ακίνητον ιδιοκτησίαν αυθαιρεσία, η πολλαχού αβεβαιότης της ιδιοκτησίας, ή και η εντελής αυτής απαγόρευσις, αι καταδυναστεύσεις και οι βαρείς φόροι είχαν αφαιρέσει από τους κατοίκους τον ζήλον εκείνον προς την εργασίαν όστις κυρίως αναφαίνεται όπου η ιδιοκτησία είναι σεβαστή, και η φιλοπονία δεν θεωρείται ως νέα αφορμή καταπίεσεως και αυθαιρεσίας. Ο δε μακρός αγών ανιδρώων επί των ερειπίων και της καταστροφής την πολιτικήν αυτονομίαν, εκληροδοτεί εις την εγκαθισταμένην Κυβέρνησιν χώραν έρημον και ανθρώπων και κτηνών, και οικιών, πεδιάδας

και αγρούς χέρσους εφ' ὧν παρέμειναν μόνο ίχνη δηώσεως και ολέθρου.

Απέναντι τοιαύτης καταστάσεως δεν δύναται τις εიმὴ να ομολογήσῃ ὅτι ἡ γεωργία ἔκαμιν ἀπὸ τῆς αυτονομίας τῆς Ἑλλάδος μεγάλας προόδους στηριζομένης προσπά- ντων εἰς τὴν ἀκαταμάχητον δραστηριότητα και τὴν φιλοπονίαν τοῦ Ἑλλήνος γεωρ- γοῦ, δι' ὧν και μόνων ἡδυνήθη ν' ἀντιπαλαίσῃ κατὰ μυρίων προσκομμάτων ἀτίνα ἐγέννα ἡ συνεχὴς τῆς δημοσίας τάξεως διατάραξις και ἀντέτασσε σύστημα φορολο- γίας ἐπαχθὲς και ἀντικείμενον εἰς τὰς ἀρχὰς αἱ ἐπιστῆμη και ἡ ἠθικὴ καθιέρωσαν».

(Α. Μανσόλα, Πολιτειογραφικαὶ πληροφορίες περὶ Ἑλλάδος. Αθήναι, Ἐθνικὸν Τυπογραφεῖον, 1867, σ. 43-44).

2. Τα πρώτα βήματα του εργατικού κινήματος

Οι διαφορές του αγροτικού προβλήματος στην Ελλάδα, σε σχέση με γειτο- νικές ή άλλες ευρωπαϊκές χώρες, οφείλονταν στις ιστορικές ιδιομορφίες της ελληνικής ανάπτυξης. Το ίδιο ισχύει και για το εργατικό κίνημα. Στο τέλος του 19ου αιώνα συναντάμε στην Ελλάδα σοσιαλιστικές ομάδες και εργατικές ομαδοποιήσεις. Η πολιτική και κοινωνική τους επιρροή ήταν σαφώς μικρότερη από εκείνη που άσκησαν αντίστοιχα κινήματα σε βιομηχανικές χώρες της Δύσης αλλά και σε βαλκανικές (π.χ. Βουλγαρία). Η απουσία μεγάλων σύγχρονων βιομη- χανικών μονάδων οδήγησε σ' αυτήν την καθυστέρηση από κοινού με άλλους παράγοντες. Στα μεγάλα δημόσια έργα της περιόδου, σημαντικό ποσοστό του εργατικού δυναμικού προερχόταν από το εξωτερικό (στη διάνοιξη της διώρυ- γας της Κορίνθου εργάστηκαν πολλοί Ιταλοί) ή ήταν πρόσκαιρης, βραχύχρονης απασχόλησης. Πιο σταθερό εργατικό δυναμικό δούλευε στις μεταλλευτικές επι- χειρήσεις, όπου και εκδηλώθηκαν οι πρώτες καθαρά εργατικές εξεγέρσεις (Λαύ- ριο, 1896). Στον ιδεολογικό τομέα η επικράτηση της Μεγάλης Ιδέας εμπόδιζε την ανάπτυξη και διάδοση ιδεολογιών με κοινωνικό και ταξικό περιεχόμενο.

Η κατάσταση αυτή κράτησε ως το τέλος των Βαλκανικών πολέμων. Η ενσωμά- τωση της Θεσσαλονίκης στην Ελλάδα, μιας πόλης με σημαντικό –για τα μέτρα της περιοχής– βιομηχανικό υπόβαθρο και με κοσμοπολίτικο χαρακτήρα, απο- τέλεσε σημείο αναφοράς για το εργατικό κίνημα. Η μεγάλη πολυεθνική εργατι- κή οργάνωση της πόλης, η Φεντερασιόν, με πρωτεργάτες σοσιαλιστές από την ανοιχτή σε νέες ιδέες εβραϊκή κοινότητα της πόλης, αποτέλεσε σημαντικό δίαυ- λο για τη διάδοση σοσιαλιστικής και εργατικής ιδεολογίας στη χώρα.

Στη διάρκεια του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, οι πιέσεις που δέχτηκε η ελ- ληνική κοινωνία, η εμπλοκή της σε διεθνείς υποθέσεις και ο αντίκτυπος της ρω- σικής επανάστασης οδήγησαν το εργατικό και το σοσιαλιστικό κίνημα σε ταχύ- τατη ωρίμανση. Προς το τέλος του πολέμου ιδρύθηκε η Γενική Συνομοσπονδία Εργατών Ελλάδος (ΓΣΕΕ) που συμπεριέλαβε κλαδικά και τοπικά σωματεία, και το